

ΤΖ. Ρ. Ρ. ΤΟΛΚΙΝ

ΜΠΕΡΕΝ
ΚΑΙ ΛΟΥΘΙΕΝ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΕΥΓΕΝΙΑ ΚΟΛΛΙΑ

Κ Ε Δ Ρ Ο Σ

J. R. R. Tolkien: *Μπέρεν και Λούθιεν*
Τίτλος πρωτοτύπου:
J. R. R. Tolkien: *Beren and Lúthien*

ISBN 978-960-04-4965-5

Μετάφραση: Ευγενία Κόλλια
Υπεύθυνη Τμήματος Επιμέλειας-Διόρθωσης: Μαρία Σπανάκη
Επιμέλεια-Διόρθωση: Αναστασία Παπασταθοπούλου
Ηλεκτρονική σελιδοποίηση-διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© *Originally published in the English language by HarperCollins Publishers Ltd. under the title Beren and Lúthien*

© *The JRR Tolkien Copyright Trust and Christopher Reuel Tolkien 2017*
Illustrations © Alan Lee 2017

© *Για την έκδοση στα ελληνικά, Εκδόσεις Κέδρος Α.Ε., 2018*

Κέδρος Εκδοτική Α.Ε.

Γ. Γενναδίου 3

Αθήνα 106 78

τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655

www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr

e-mail: books@kedros.gr

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΑΡΧΑΙΕΣ ΗΜΕΡΕΣ

Το βάθος του χρόνου στο οποίο φτάνει η ιστορία αυτή αποδίδεται με αξέχαστο τρόπο σε ένα απόσπασμα του *Άρχοντα των Δαχτυλιδιών*. Στο μεγάλο συμβούλιο στο Ρίβεντελ, το Σκιστό Λαγκάδι, ο Έλροντ μίλησε για την τελευταία συμμαχία των Ξωτικών και των Ανθρώπων, καθώς και για την ήττα του Σόρον στο τέλος της Δεύτερης Εποχής, πάνω από τρεις χιλιάδες χρόνια πριν:

Σ' αυτό το σημείο ο Έλροντ σταμάτησε για λίγο κι αναστέναξε.

«Θυμάμαι καλά πόσο λαμπρά ήταν τα λάβάρά τους», είπε. «Μου θύμιζαν τη δόξα των Παλιών Ημερών και τις στρατιές του Μπελέριαντ· είχαν συγκεντρωθεί τόσο πολλοί μεγάλοι πρίγκιπες και αρχηγοί. Όχι όμως τόσο πολλοί, ούτε τόσο ωραίοι όπως όταν καταστρέψαμε τα Θαναγορόντριμ και τα Ξωτικά

πίστεψαν πως το κακό είχε σβηστεί μια για πάντα, μόνο που δεν ήταν έτσι.

«Θυμάσαι;» είπε ο Φρόντο, λέγοντας φωναχτά τη σκέψη του από την έκπληξη. «Μα νόμιζα», κόμπιασε καθώς ο Έλροντ γύρισε προς το μέρος του, «νόμιζα πως η πτώση του Γκιλ-Γκάλαντ έγινε πολύ παλιά».

«Έτσι έγινε, πράγματι», είπε ο Έλροντ σοβαρά, «αλλά οι αναμνήσεις μου φτάνουν ακόμη και μέχρι τις Παλιές Μέρες. Πατέρας μου ήταν ο Εαρέντιλ, που γεννήθηκε στην Γκοντόλιν πριν από την πρόση της. Και μητέρα μου η Έλγουϊγκ, η κόρη του Ντίορ, γιου της Λούθιεν του Ντόριαθ. Έχω δει τρεις εποχές στον Δυτικό Κόσμο, και πολλές ήττες και πολλές άκαρπες νίκες».

Ο Μόργκοθ

Ο Μόργκοθ, ο Μαύρος Εχθρός, όπως κατέληξε να τον αποκαλούν, ήταν αρχικά, όπως δήλωσε στον Χούριν όταν τον πήγαν αιχμάλωτο μπροστά του, «ο Μέλκορ, ο πρώτος και ισχυρότερος των Βάλαρ, που υπήρχε προ καταβολής κόσμου». Πλέον, για πάντα ενσαρκωμένος, ένας γιγάντιος και μεγαλόπρεπος αλλά τρομερός στη μορφή βασιλιάς στα βορειοδυτικά της Μέσης-γης, ήταν παρών στο τεράστιο κάστρο της Άγκμπαντ, της Σιδερένιας Κόλασης. Η μαύρη αποφορά που ξερνούσαν οι κορυφές των Θαναγορόντριμ, των βουνών που είχε υψώσει πάνω από την Άγκμπαντ, ήταν ορατή από μακριά, καθώς βρόμιζε τον ουρανό του Βορρά. Στα *Χρονικά του Μπελέριαντ* αναφέρεται ότι «οι πύλες του Μόργκοθ απείχαν μόνο εκατόν πενήντα

λεύγες από τη γέφυρα του Μένεγκροθ· μακριά και όμως πολύ κοντά». Αυτές οι λέξεις αναφέρονται στη γέφυρα που οδηγούσε στον τόπο όπου έμενε ο Θίνγκολ, ο βασιλιάς των Ξωτικών· η περιοχή ονομαζόταν Μένεγκροθ, τα Χίλια Σπήλαια.

΄Οντας όμως ενσαρκωμένος ο Μόργκοθ φοβόταν. Ο πατέρας μου έγραφε σχετικά:

«Καθώς η κακία του μεγάλωνε και η μορφή του εξέπεμπε το κακό που με ψέματα είχε συλλάβει σε κακοποιά πλάσματα, η δύναμή του περνούσε σε αυτά και σκορπιζόταν, κι αυτός δενόταν ολοένα και περισσότερο με τη γη, απρόθυμος πια να βγει από τα σκοτεινά του άντρα». Έτσι, όταν ο Φινγκόλφιν, ο υψηλός βασιλέας των Ξωτικών Νολντόριν, πήγε μόνος του στην Άγκμπαντ για να προκαλέσει τον Μόργκοθ σε μονομαχία, μόλις έφτασε στην πύλη φώναξε: «Έλα έξω, δειλέ βασιλιά, να πολεμήσεις με το δικό σου χέρι! Τρωγλοδύτη, δουλοκτήτη, ψεύτη και μουλωχτέ, εχθρέ Θεών και Ξωτικών, έλα. Θέλω να δω την άνανδρη φάτσα σου». Τότε (λένε) ο Μόργκοθ βγήκε. Γιατί δεν μπορούσε να αρνηθεί τέτοια πρόκληση μπροστά στα μάτια των αρχηγών του. Πολέμησε με το μεγάλο σφυρί του, τον Γκροντ, που κάθε του χτύπημα άνοιγε μεγάλο λάκκο, και έριξε τον Φινγκόλφιν καταγής· εκείνος όμως, καθώς ξεψυχούσε, κάρφωσε το μεγάλο πόδι του Μόργκοθ στη γη και το μαύρο αίμα ξεπήδησε και γέμισε τα βαθουλώματα και τα σκαλισματα του Γκροντ. Από τότε ο Μόργκοθ κούτσαινε. Επίσης, όταν ο Μπέρεν και η Λούθιεν μπήκαν στα άδυστα της Άγκμπαντ, όπου είχε τον θρόνο του ο Μόργκοθ, η Λούθιεν του έκανε μάγια και εκείνος έπεσε ξαφνικά, σαν λόφος που κατρακυλά από κατολίσθηση, εκσφενδονίστηκε σαν βροντή από τον θρόνο του και έμεινε μπρούμυτα στο πάτωμα της κόλασης.

Το Μπελέριαντ

Όταν ο Δεντρογένης διέσχισε το δάσος του Φάνγκορν μεταφέροντας τον Μέρρι και τον Πίππιν, έναν σε κάθε χέρι, τους τραγούδησε για τα αιωνόβια δάση στην απέραντη χώρα του Μπελέριαντ, που καταστράφηκε στη διάρκεια των ταραχών της Μεγάλης Μάχης στο τέλος των Αρχαίων Ημερών. Η Μεγάλη Θάλασσα ξεχύθηκε και έπνιξε όλες τις περιοχές δυτικά των Γαλάζιων Βουνών, με την ονομασία Έρεντ Λούνι και Έρεντ Λίντον. Έτσι, ο χάρτης που συνοδεύει το *Σιλμαρίλλιον* σταματά στα ανατολικά με την οροσειρά, ενώ ο χάρτης που συνοδεύει τον *Άρχοντα των Δακτυλιδιών* τελειώνει στα δυτικά, πάλι με τα Γαλάζια Βουνά. Οι παράκτιες περιοχές πέρα από τη δυτική τους πλευρά είναι ό,τι απέμεινε στην Τρίτη Εποχή από τη χώρα εκείνη, το Οσσίριαντ, τη Χώρα των Εφτά Ποταμών, που κάποτε διέσχισε ο Δεντρογένης:

Στο δάσος με τις λεύκες του Οσσίριαντ περιπλανήθηκα το καλοκαίρι.

Α, το φως και η μουσική το καλοκαίρι πλάι στα Εφτά Ποτάμια του Οσσίρ!

Και σκέφτηκα πως ήταν ακόμη πιο καλά.

Ακριβώς από τα περάσματα των Γαλάζιων Βουνών πέρασαν στο Μπελέριαντ και οι Άνθρωποι. Στα βουνά αυτά βρίσκονταν οι πόλεις των Νάνων, η Νόγκροντ και η Μπέλεγκοστ. Στο Οσσίριαντ εγκαταστάθηκαν ο Μπέρεν και η Λούθιεν όταν πήραν άδεια από τον Μάντος να επιστρέψουν στη Μέση-γη (σελ. 262).

Ο Δεντρογένης περπάτησε επίσης στα πευκοδάση του Ντορθόνιον (της Χώρας των Πεύκων):

*Στα πύκα στα ψηλόμεγατα του Ντορθόνιον ανέβηκα τον χειμώνα.
Α, ο άνεμος κι η ασπράδα και τα μαύρα κλωνάρια του χειμώνα στο
Ορόντ-να-Θον!
Κι η φωνή μου το τραγούδι ως τον ουρανό ανέβασε.*

Αυτή η περιοχή πήρε αργότερα την ονομασία Τάουρ-να-Φούιν, το Δάσος της Νύχτας, όταν ο Μόργκοθ τη μετέτρεψε σε «απόλυτη ερημιά» (βλέπε σελ. 120).

Τα Ξωτικά

Τα Ξωτικά εμφανίστηκαν στη γη σε μια μακρινή περιοχή (το Πάλισορ), πλάι σε μια λίμνη που την έλεγαν Κουιβιένεν, το Νερό της Αφύπνισης. Από εκεί έλαβαν πρόσκληση από τους Βάλαρ να εγκαταλείψουν τη Μέση-γη, να διασχίσουν τη Μεγάλη Θάλασσα και να πάνε στο Ευλογημένο Βασίλειο του Άμαν στα δυτικά του κόσμου, τη χώρα των Θεών.

Όσα αποδέχτηκαν την πρόσκληση ξεκίνησαν μια μεγάλη πορεία και με οδηγό τον Βάλα Όρομε, τον Κυνηγό, διέσχισαν τη Μέση-γη. Αυτά ονομάζονται Έλνταρ, τα Ξωτικά της Μεγάλης Πορείας, τα Ανώτερα Ξωτικά, διαφοροποιούμενα από εκείνα που, αρνούμενα την πρόσκληση, επέλεξαν να γίνει η Μέση-γη ο τόπος και η μοίρα τους.

Όμως ούτε όλοι οι Έλνταρ, αν και διέσχισαν τα Γαλάζια Βουνά, ξεκίνησαν για τη θάλασσα, και όσοι έμειναν στο Μπε-

λέριαντ λέγονται Σίνταρ, τα Γκρίζα Ξωτικά. Υψηλός βασιλιάς τους ήταν ο Θίνγκολ (που σημαίνει Φαιοχίτων), ο οποίος βασίλευε από το Μένεγκροθ, τα Χίλια Σπήλαια του Ντόριαθ (Αρτανορ). Μα και στη χώρα των Βάλαρ δεν παρέμειναν όλοι οι Έλνταρ που διέσχισαν τη Μεγάλη Θάλασσα· γιατί μία από τις μεγάλες φυλές τους, οι Νόλντορ (οι Γνώστες), επέστρεψαν στη Μέση-γη και από τότε ονομάζονται οι Εξόριστοι.

Ο κύριος υποκινητής της ανταρσίας τους κατά των Βάλαρ ήταν ο Φέανορ, ο κατασκευαστής των Σίλμαριλ· ήταν ο μεγαλύτερος γιος του Φίνγκουε, ο οποίος είχε οδηγήσει την ομάδα των Νόλντορ από την Κουιβιένεν, αλλά ήταν πια νεκρός. Για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του πατέρα μου:

Τα Πετράδια τα ποθούσε ο Μόργκοθ ο Εχθρός, ο οποίος τα έκλεψε και, αφού πρώτα χάλασε τα Δέντρα, τα πήγε στην Μέση-γη και τα φύλαγε στο μεγάλο του φρούριο στα Θαναγκορόντριμ. Παρά τη θέληση των Βάλαρ, ο Φέανορ εγκατέλειψε το Ευλογημένο Βασίλειο και πήγε εξορία στη Μέση-γη, επικεφαλής μεγάλου μέρους του λαού του, γιατί μέσα στην περηφάνια του σκόπευε να πάρει πίσω τα Πετράδια από τον Μόργκοθ με τη βία.

Στη συνέχεια ακολούθησε ο ανέλπιδος πόλεμος των Έλνταρ και των Εντάιν [των Ανθρώπων των Τριών Οίκων των Φίλων των Ξωτικών] εναντίον των Θαναγκορόντριμ, στον οποίο εντέλει ηττήθηκαν κατά κράτος.

Πριν αναχωρήσουν από το Βάλινορ, συνέβη ένα γεγονός που αμαύρωσε την ιστορία των Νόλντορ στη Μέση-γη. Ο Φέανορ απαίτησε από τους Τελέρι, την τρίτη ομάδα των Έλνταρ

στο Μεγάλο Ταξίδι, που ήταν πλέον εγκατεστημένοι στις ακτές του Άμαν, να παραδώσουν στους Νόλντορ τον στόλο τους, το καμάρι τους, γιατί χωρίς πλοία το πέραςμα ενός τόσο μεγάλου πλήθους προς τη Μέση-γη ήταν αδύνατο. Οι Τελέρι όμως το απέκλεισαν εντελώς.

Τότε ο Φέανor και οι δικοί του επιτέθηκαν εναντίον τους στην πόλη τους, την Αλκουαλόντε, το Λιμάνι των Κύκνων, και πήραν τον στόλο με τη βία. Στη μάχη εκείνη, που είναι γνωστή ως Αδελφοκτονία, έπεσαν πολλοί Τελέρι. Αυτό αναφέρεται στην *Ιστορία της Τινούβιελ* (σελ. 46): «τα ανόσια έργα που είχαν τολμήσει να πράξουν οι Γνώστες στο Λιμάνι των Κύκνων», όπως επίσης στη σελίδα 147, στίχοι 514-19.

Ο Φέανor σκοτώθηκε στη μάχη λίγο μετά την επιστροφή των Νόλντορ στη Μέση-γη, μεταξύ Ντορθόνιον (Τάουρ-να-Φούιν) και Γαλάζιων Βουνών.

Ο δεύτερος γιος του Φίνγουε ήταν ο Φινγκόλφιν (ετεροθαλής αδελφός του Φέανor), που θεωρούνταν επικυρίαρχος όλων των Νόλντορ. Αυτός μαζί με τον γιο του, τον Φίνγκον, κυβερνούσε το Χίθλουμ, που εκτεινόταν βόρεια και δυτικά της μεγάλης οροσειράς των Έρεντ Γουέθριν, των Βουνών της Σκιάς. Ο Φινγκόλφιν έπεσε σε μονομαχία με τον Μόργκοθ. Ο δεύτερος γιος του Φινγκόλφιν, αδελφός του Φίνγκον, ήταν ο Τούργκον, ο ιδρυτής και κυβερνήτης της κρυμμένης πόλης της Γκοντόλιν.

Ο τρίτος γιος του Φίνγουε, αδελφός του Φινγκόλφιν και ετεροθαλής αδελφός του Φέανor, στα πρωιμότερα κείμενα ήταν ο Φίνροντ, αργότερα Φινάρφιν (βλέπε σελ. 118). Ο πρώτος γιος του Φίνροντ/Φινάρφιν στα παλαιότερα κείμενα ήταν ο Φέλαγκουντ, αργότερα όμως έγινε Φίνροντ· αυτός, εμπνευσμένος από το μεγαλείο και την ομορφιά του Μένεγκροθ στο

Ντόριαθ, ίδρυσε το υπόγειο φρούριο της Νάργκοθροντ και από αυτό ονομάστηκε Φέλαγκουντ, ο Άρχοντας των Σπηλαίων: έτσι, ο παλιός Φέλαγκουντ έγινε αργότερα Φίνροντ Φέλαγκουντ.

Οι πύλες της Νάργκοθροντ έβγαζαν σε μια στενή χαράδρα του ποταμού Νάρογκ στο δυτικό Μπελέριαντ· το βασίλειο όμως του Φέλαγκουντ εκτεινόταν πολύ πιο μακριά, ανατολικά έως τον ποταμό Σίριον και δυτικά έως τον ποταμό Νέννινγκ, που κατέληγε στη θάλασσα, στο λιμάνι του Έγκλαρεστ. Ο Φέλαγκουντ όμως θανατώθηκε στα μπουντρούμια του Θου του Νεκρομάντη, μετέπειτα Σόρον, και το στέμμα της Νάργκοθροντ φόρεσε ο Ορόντρεθ, ο δεύτερος γιος του Φινάρφιν, όπως αναφέρουμε στο βιβλίο αυτό (σσ. 124, 135).

Οι υπόλοιποι γιοι του Φινάρφιν, ο Άνγκροντ και ο Έγκνορ, υποτελείς του αδελφού τους Φίνροντ Φέλαγκουντ, κατοικούσαν στο Ντορθόνιον, που έβλεπε βόρεια, προς τη μεγάλη πεδιάδα του Αρντ-γκάλεν. Η Γκαλάντριελ, η αδελφή του Φίνροντ Φέλαγκουντ, έζησε για πολύ καιρό στο Ντόριαθ με τη βασίλισσα Μέλιαν. Η Μέλιαν (στα παλαιότερα κείμενα Γκουεντέλινγκ, ή με άλλα ονόματα) ήταν Μάια, ένα πανίσχυρο πνεύμα που είχε πάρει ανθρώπινη μορφή και κατοικούσε στα δάση του Μπελέριαντ με τον βασιλιά Θίνγκολ. Ήταν μητέρα της Λούθιεν και πρόγονος του Έλροντ.

Εξήντα χρόνια μετά την επιστροφή των Νόλντορ μια μεγάλη στρατιά από Ορκ κατέβηκε από την Άνγκμπαντ δίνοντας τέλος σε μια πολυετή περίοδο ειρήνης, αλλά οι Νόλντορ τους κατατρόπωσαν και τους αφάνισαν. Η μάχη αυτή πήρε την ονομασία Ντάγκορ Άγκλαρεμπ, η Ένδοξη Μάχη· οι άρχοντες των Ξωτικών όμως πήραν την προειδοποίηση και οργάνωσαν την

Πολιορκία της Άνγκμπαντ, που είχε διάρκεια τετρακόσια περίπου χρόνια.

Η Πολιορκία της Άνγκμπαντ έληξε απότομα και τρομερά μια νύχτα το μεσοχέιμνο, παρά τη μακρόχρονη προετοιμασία της. Ο Μόργκοθ εξαπέλυσε πύρινους ποταμούς που κύλησαν από τα Θαναγορόντριμ και η μεγάλη καταπράσινη πεδιάδα του Αρντ-γκάλεν που απλωνόταν προς τα βόρεια του Ντορθόνιον μετατράπηκε σε μια διψασμένη και άνυδρη έρημο, που από τότε λέγεται Ανφάουγκλιθ, η Πνιγηρή Σκόνη.

Αυτή η καταστροφική επίθεση ονομάστηκε Ντάγκορ Μπράγκκολλαχ, η Μάχη της Ξαφνικής Φλόγας (σελ. 120). Ο Γκλάουρουγγκ, ο Πατέρας των Δράκων, αναδύθηκε από την Άνγκμπαντ για πρώτη φορά με όλη του τη δύναμη. Τεράστιες στρατιές Ορκ ξεχύθηκαν προς τα νότια και οι άρχοντες των Ξωτικών έχασαν τη ζωή τους, μαζί με ένα μεγάλο μέρος των πολεμιστών του λαού του Μπέορ (σσ. 120-121). Ο βασιλιάς Φινγκόλφιν και ο γιος του Φίνγκον αναγκάστηκαν να υποχωρήσουν μαζί με τους πολεμιστές του Χίθλουμ στο φρούριο του Έιθελ Σίριον (το Κεφαλάρι του Σίριον), όπου ο μεγάλος ποταμός είχε τις πηγές του στην ανατολική πλευρά των Βουνών της Σκιάς. Τα Βουνά της Σκιάς σταμάτησαν τα ορμητικά ποτάμια της φωτιάς και το Χίθλουμ και το Ντορ-λόμιν παρέμειναν ελεύθερα.

Ακριβώς έναν χρόνο μετά την Μπράγκκολλαχ ο Φινγκόλφιν, βυθισμένος στην απελπισία, πήγε με το άλογό του στην Άνγκμπαντ και προκάλεσε σε μονομαχία τον Μόργκοθ.

Μπέρεν και Λούθιεν

Σε μια επιστολή του γραμμένη στις 16 Ιουλίου 1964 ο πατέρας μου έλεγε:

Τον σπόρο της προσπάθειάς μου να γράψω δικούς μου θρύλους που να ταιριάζουν στις δικές μου γλώσσες τον φύτεψε κατ' αρχάς η τραγική ιστορία του άτυχου Κούλερβο στη φινλανδική *Καλεβάλα*. Παραμένει βασικό θέμα στους θρύλους της Πρώτης Εποχής (τους οποίους ελπίζω να εκδώσω με τίτλο *Το Σιλμαρίλλιον*), παρότι, όπως τα *Παιδιά του Χούριν*, είναι εντελώς αλλαγμένο, αν εξαιρέσουμε το τραγικό τέλος. Κατά δεύτερον, η συγγραφή της «Πτώσης της Γκοντόλιν», της ιστορίας της Ίντριλ και του Εαρέντιλ (τόμος 3, σελ. 443), την οποία έβγαλα από το μυαλό μου στη διάρκεια μιας αναρρωτικής άδειας από τον στρατό το 1917· επίσης, λίγο αργότερα, η πρώτη παραλλαγή της «Ιστορίας της Λούθιεν Τινούβιελ και του Μπέρεν». Αυτή γεννήθηκε σε ένα μικρό δάσος που ήταν γεμάτο με θάμνους κωνείου (χωρίς αμφιβολία υπήρχαν και πολλά άλλα παρόμοια φυτά εκεί) κοντά στο Ρόος στο Χόλντερνες, όπου στρατοπεδεύσαμε για λίγο στη Φρουρά Χάμπερ.

Ο πατέρας μου και η μητέρα μου παντρεύτηκαν τον Μάρτιο του 1916, όταν εκείνος ήταν είκοσι τεσσάρων και εκείνη είκοσι εφτά. Αρχικά έμειναν στο χωριό Γκρέιτ Χείγουντ στο Σταφορντσαίρ, αλλά εκείνος πήρε το πλοίο για τη Γαλλία και τη

μάχη του Σομ στις αρχές Ιουνίου της ίδιας χρονιάς. Αρρώστησε όμως και τον έστειλαν πίσω στην Αγγλία στις αρχές Νοεμβρίου του 1916. Την άνοιξη του 1917 τον έστειλαν στο Γιorkσάιρ.

Αυτή η αρχική εκδοχή της *Ιστορίας της Τινούβιελ*, όπως την ονόμαζε, γραμμένη το 1917, δεν υπάρχει ή, ακριβέστερα, υπάρχει μόνο στη μορφή-φάντασμα ενός χειρογράφου με μολύβι, από την οποία είχε σβήσει το μεγαλύτερο μέρος. Από πάνω έγραψε ένα κείμενο που αποτελεί για εμάς την παλαιότερη εκδοχή. Η ιστορία της Τινούβιελ ήταν μία από τις συστατικές ιστορίες της πρώιμης «μυθολογίας» του πατέρα μου, του *Βιβλίου των χαμένων ιστοριών*, ενός έργου ιδιαίτερα περίπλοκου, το οποίο επιμελήθηκα στους δύο πρώτους τόμους της *Ιστορίας της Μέσης-γης*, το 1983-'84. Καθώς όμως το παρόν βιβλίο είναι αποκλειστικά αφιερωμένο στην εξέλιξη του θρύλου του Μπέρεν και της Λούθιεν, θα αντιπαρέλθω σε μεγάλο βαθμό το παράξενο πλαίσιο και το ακροατήριο των *Χαμένων ιστοριών*, επειδή *Η ιστορία της Τινούβιελ* είναι σχεδόν εντελώς ανεξάρτητη από το πλαίσιο αυτό.

Κεντρική στο *Βιβλίο των χαμένων ιστοριών* ήταν η ιστορία ενός Άγγλου ναυτικού της «αγγλοσαξονικής» περιόδου με το όνομα Έριολ ή Ελφγουάιν, ο οποίος ταξιδεύοντας δυτικά στον ωκεανό έφτασε εντέλει στο Τολ Ερεσσέα, το Μοναχικό Νησί, όπου ζούσαν Ξωτικά τα οποία είχαν αναχωρήσει από τις Μεγάλες Χώρες – Μέση-γη αργότερα (μια λέξη που δεν χρησιμοποιείται στις *Χαμένες ιστορίες*). Κατά την παραμονή του στο Τολ Ερεσσέα έμαθε από αυτά την πραγματική, αρχαία ιστορία της Δημιουργίας, των Θεών, των Ξωτικών και της Αγγλίας. Η ιστορία αποτελεί τις «Χαμένες ιστορίες των Ξωτικών».